Ч. 18. Субота 6 лютого (24 січня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Справа угорска. — Вісти з Балкану.

Переговори в справі закінченя обструкциї в палаті послів ведено безупинно, при чім ролю посередника обняв пос. Пацак. Остаточно прийшло до завішеня оружия на таких условинах: чеські радикали мають вже не вести обструкциї, а за те президия палати зобовязала ся не допустити підчас дискусиї до голосованя над ніяким внесенем. Через те ударемнено на якийсь час плян правительственних партий, щоби дискусию над правительственною деклярациєю уважати за перше читанє предложеня законопроєкту тим більше, що рівночасно появили ся внесеня, щоби ті предложеня переслати без дебати до комісиї. Правительство згодивши ся на компроміс, аби тепер ніякого внесеня не піддавати під голосованє, числить на те, що незабаром прийде на дневний порядок нагле внесанє пос. Ерба, внесене ще перед правительственними предложенями а обіймаюче домаганє, щоби ті предложеня передати без першого читаня комісиї. Ухвалою сего внесеня передано би рівночасно правительственні предложеня до комісиї.

На вчерашнім засіданю Чехи дійстно залишили обструкцию і палата могла спокійно радити. Вела ся дальша дискусия над заявою правительства в справі угодових ческо-німецьких предложень. В часї дискусиї виголосили деклярациї що до становища своїх сторонництв пп. Крамарж, Романчук і Ґломбиньский. По зложеню тих деклярацнй засіданє закрито і назначено засіданє на нинї рано.

На послїднім засіданю угорского сойму мотивував пос. Базакі свою інтерпеляцию в справі звістної бесіди бар. Бінерта про анексию Босни і Герцеґовини, виголошену на засіданю анексийної комісиї австрийского парляменту.

Президент кабінету др. Векерле заявив у відповіди на ту інтерпеляцию, що палата буде мати незабаром нагоду заняти ся близше справою анексиї, бо правительство предложить в найблизшім часї ще один закон в тій справі. Що-до висказів бар. Бінерта, то бесїдник з ними не солїдаризує ся, бо они не годять ся з єго правно-державними поглядами, але не думає знов, аби мав відповідати на ті вискази, або їх критикувати. Мушу додати — говорив дальше др. Векерле — що ми не годимо ся на старі австрийскі погляди, немов би Австрия і Угорщина творили на вні одно правне єство та одну міжнародну одиницю. Ми занимаємо таке становище, що Угорщина єсть окремим правним єством, хоч в деяких справах обі держави мусять на зверх виступати спільно.

Ту бесіду приняла палата до відомости.

Вчера ходили чутки по Будапешті, що в австрийскім парляменті наміряють, так само як в угорскім, вибрати специяльну банкову комісию. Ся комісия інформувалась би про самостійний угорский банк в торговельних і промислових палатах Австриї. За те віденські рішаючі круги про намір вибору такої банкової комісиї не знають.

Квестию спільности австро угорского банку обговорювано також на вчерашних загальних зборах сего банку. Присутний на зборах директор угорского торговельного банку в Сеґединї заявив ся за удержанем спільного банку. З австрийского боку промовляв за удержанем спільного банку б. міністер Фідлер, звертаючи увагу, що основанє картельного банку стрінуло би богато перепон.

В дальшій дискусиї пос. Скарда жалував ся на лихе трактованє Чехів. Підчас єго ческої промови, перебиваної більшостию зборів, запорядив предсідатель голосованє над абсолютором і вибори. Рішено з чистого зиску в квоті

---

12)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава шеста.

Перехитрений.

Гоп загостив до свого рідного села в Дербішир і показав ся так щедрим для своїх бідних свояків, що они єго з цілого серця благословили. Але й для Бартлїя, про котрого він їм розповів, були они вдячні, бо Гоп належав до тих благородних душ, котрі благословлять навіть той міст, по котрім перейшли струю нещастя.

Коли вернув до Сисекс, приніс між иншими вість, що одна фарма полковника Клїфорда стала вільна і можна би єї взяти в посесию. Вальтер Клїффорд зажадав був від дотеперішного посесора більшого чиншу, а той не хотів дати і мав зречи ся посесиї.

Бартлї не прикладав до того спершу ніякої ваги, але по якімсь часї спитав:

— Чи не відкрили ви були колись давнійше камінного вугля в посїлостях полковника Клїффорда?

— А вже-ж що відкрив, та й ще на тій самій фармі, що тепер стала вільна. А то й сказав був полковникови, але він не хотів нїчого й чути о тім, бо він противний всякому поступови.

— Прецї посесор не потребував би на то оглядати ся, чи полковник поступовець, чи нї.

— Ба, коли бо посесорови звичайний контракт не надає права закладати копальню. До того потреба би окремого контракту або позволеня властителя, а полковник Клїффорд на то би не згодив ся.

На тім закінчила ся розмова, але Бартлї не перестав о тім думати. Не кажучи о тім Гопови нїчого, порадив ся він адвоката, а вислїд був такий, що він поїхав до Дербішір і взяв Марійку в собою. Там станули в якійсь малій гостинници, а звідтам поїхали до Клїффорд Галь. Полковник був дома і приняв їх з холодною ввічливостию. Бартлї сказав єму, що покинув свої купецкі підприємства.

— Тим лїпше! — сказав на то полковник.

— Я став фармером.

— Гм! — відозвав ся на то полковник своїм дивним голосом. В тій хвили отворили ся двері і увійшов — Вальтер Клїффорд.

Бартлї аж кинув ся здивований, та й Вальтер зжахнув ся і оба видивили ся один на другого.

— Пан Больтон! — сказав Бартлї так тихо, що ледви єго було чути, але полковник все-таки зачув.

— Больтон — який? — відозвав ся він на то брусовато. — То мій син, Вальтер; він у мене діловодцем. Отсе пан Бартлї, любий Вальтере — додав він, представляючи єму гостя.

— Дуже менї мило познакомити ся з вами — відозвав ся тодї Бартлї, котрий уважав за відповідне удати, що єго зовсім не знає.

Та й Вальтер зробив так само і удав, що позабув на ту ганьбу, якої наробив єму був Бартлї перед роками, але простити єї єму анї не думав.

Бартлї зміркував зараз по лици молодого мужчини, що в нїм діяло і яко перший крок до помиреня представив єму свою доньку. Краса і позабність дївчини зробили Вальтерови велику несподїванку і він повитав єї з несьміливою чемностию; противно она, не маючи в собі анї слїду якоїсь фальшивої скромности, була супротив него зовсїм свобідна і отверта. Впрочім, хоч їй було мало що більше над пятнайцять лїт, виглядала ростом на двайцятьлїтну.

Бартлї почав обачно звертати на свої посесорскі бажаня. Він розповідав полковникови, що завдяки помочи досьвідного приятеля мав великі доходи з рільного господарства а відтак додав з уданою байдужностию: Кажуть, що й вас можна взяти якусь фарму в посесию; чи то правда?

— Чи так, Вальтере? — спитав Клїффорд. — Чи у тебе єсть якась фарма до випущеня в посесию?

— Поки що нї — відповів молодий мужчина; — але за місяць буде вільна, скоро дотеперішний посесор не згодить ся на то, щоби платити трийцять процент більше як доси.

— А я міг би коли побачити ту фарму, пане Вальтер? — спитав Бартлї.

— А вжеж, дуже охотно вам єї покажу — відповів Вальтер а звертаючись до Марійки, додав: А вас бою ся запрошувати до огляданя.

21,630.000 К розділити дивіденду в висоті 91·20 К т. є. 6½%.

З Новобазарского санджаку надходять алярмуючі вісти про кроваві перепалки між Сербами і Альбанцями. Навіть турецке войско, яке взяло ся до розправи між ними, не є в силі спинити їх, бо стріло ся сейчас з опором Альбанців. Се найлучший доказ, що Альбанці не дадуть ся пірвати інтриґам Сербів, які хотіли би їх підбурити против Австро-Угорщини. Надто вже закоренили ся там национальні противеньства, щоби мало дійти до сповненя горячих бажань Сербів. А сьвідчить то ярко про те, що й претенсиї, які мають Серби до санджаку, не можуть сповнити ся. Коли під турецким володінєм діють ся там подібні річи, що сталоб ся, колиб запанували там Серби, кілько тоді крови поляло би ся? А мали би ті наслідки сербских інтриґ прибрати ширші розміри так недалеко босаньскої границі, то Австро-Угорщина не змогла би їм приглядати ся спокійно.

Бойкот австро-угорских товарів в Туреччині вже невдовзї устане. Бойкотовий центральний синдикат заявляє, що стане ся то з хвилею покінченя пересправ в справі австро-угорско-турецкої угоди; з другої сторони признає, що дальший бойкот був би вже неможливий з огляду на велике запотребоване австрийских товарів.

В сербских правительственних кругах заперечують рішучо слїдуючим поголоскам: немов би Сербія мала призначити 5 міл. денарів на звалене Кіяміля-баші, що міністер заграничних справ Милованович має перед скупштиною зробити звіт в справі пересправ що до набутя Сербією і Чорногорою, Новобазарского санджаку та немов би то Росия і Анґлія мали в тій справі поробити відповідні кроки в міродатних кругах, вкінци, немов би на раді міністрів прийшло до сильного конфлїкту між міністрами Миловановичем і Живковичем.

Новинки.

Львів, дня 5-го лютого 1909

— Кваліфікацийні іспити перед іспитовою комісиєю для народних шкіл в Самборі розпічнуть ся письменною частию дня 8 марта с. р. Поданя належить вносити до кінця лютого.

— До VIII кл. ранґи посунений професор ґімназиї в Бучачи о. Адриян Добряньский.

— Дирекция ц. к. ґімназиї з рускою викладовою мовою в Перемишли подає до відома, що письменний іспит зрілости в реченци лютовім відложено на день 18 і 19 лютого 1909 р. а устний на день 26 лютого. Поданя належить вносити до 15 лютого.

— Справа урни з людским серцем у Відни вже вияснена. Як звістно, ювілер Прохаска купив на лїцитациї срібну урну з датою „14 марта 1835“, а коли єї опісля отворив, знайшов в середині напів засушене людске серце. Спочивало оно в тій урні, як вказує повисша дата, 74 лїт, а що дня 15 марта 1835 р. помер був цїсар Франц, то спершу здогадувано ся, що урну вкрадено в цїсарскої гробници. Однак пильні доходженя виказали, що відкрите серце належало до одного двірского радника, котрий помер дня 14 марта 1835 р. Урна перейшла в дорозї спадщини в посїдане осіб на провінциї, з котрих хтось, не знаючи про містоту урни, заставив єї в заставничім заведеню і не викупив. Родина пізнала рішучо срібну посуду, в якій находило ся серце одного з єї предків.

— Дрібні вісти. На будову руского театру зложено в січни с. р. на книжочку краєв. Союза кредит. ч. 800 у Львові 916·44 К. — В наслїдок заметелї здержано загальний рух на льокальній зелїзници Долина-Вигода на 3 днї. — В Стрию відбуде ся в тамошнїм суді дня 25 с. м. о 9 годині лїцитация маєтности Липа оціненої на 65.724 К.— Вирок смерти виданий львівским трибуналом на Тишика і Чабака, головних виновників убийств, довершених в околици Городка, затвердив сими днями касацийний трибунал у Відни. Крім того мусить ще потвердити сей вирок Цїсар. — П. Олекс. Боберский родом з Черхави, зложив другий іспит державний на виділї інжинїриї в львівскій політехнїцї. — Маєтність Порхова, Артурівка і Вадова в бучацкім повітї купила від п. Володим. Слотвиньского пані Єлисавета з Чосновских граф. Баворовска за 1,250.000 К. — Командантом крiпости в Перемишли на місце помершого скоропостижно Венуса має стати ген.-фельдцайґмайстер Шрайбер комендант 35 дивізиї піхоти. — До костела ОО. Єзуїтів в Станиславові добули ся оногди злодії і вкрали кільканайцять срібних вотів завішених над престолом Матери Божої. — З помешкання адв. дра Зоммерштайна при ул. Яґайлоньскій ч. 12 вкрадено вчера велику капу на два ліжка і дві подушки вартости 300.

— Страшна смерть ученика. Вчера по полудни відбув ся похорон бл. п. Куранта ученика нїмецкої ґімназиї, котрий, як ми то вже доносили, помер в наслїдок того, що другий ученик вбив єму крізь око ручку аж до мозку. Показало ся, що то не єго товариш шкільний зробив єму так страшну смерть, але якийсь ученик IV кляси, школи народної ім. Сташіца, яка містить ся недалеко нїмецкої ґімназиї. Ученики тої школи ведуть часто формальну війну з учениками нїмецкої ґімназиї і часто на них підсїдають та нападають. Так мало бути й в сїм случаю. Ученик П. розпочав суперечку з Курантом при совганцї і той тоді вдарив єго ручкою під око. Зранений так нещасливо Курант не відчував великого болю і ішов ще якийсь час зі своїми товаришами, до котрих прилучив ся опісля ще й один з професорів. Аж пізнїйше показало ся, що Курант зранений смертельно. Курант повіставав зі своїми товаришами в як найлїпшій згоді і они виступили на єго похоронї з вінцем з білих цьвітів. Справою сего убийства заняла ся прокуратория державна.

— Пяниці убийники. В Полянці коло Глинної Навариї львівского повіта убили оногди парібки якогось парібка зі Ставчан. Стало ся се підчас забави з музикою в місцевій читальни, куди прийшов убитий. Від него жадали полянецкі парібки „почестунку“ і оплати за музику, а коли він сему опер ся, звалено єго на землю і убито колами на смерть. Очивидно, що убийники були пяні. Жандармерия арештувала убийників. — З Ярослава доносять знов про таку подію: Селянин в Молодичу, Валентий Стрент підпивши собі добре в місцевій коршмі розпочав суперечку з другим селянином, Валентием Кулясою і підчас суперечки вдарив Кулясу так сильно три рази в голову, що той небавком закінчив житя.

—Пожертий вовками. На дорозї межи Станиславовом а Саджавкою в богородчаньскім повітї стадо вовків пожерло сими днями якогось селянина, котрий нічною порою ішов дорогою. Яко слїд тої страшної пригоди позостала лиш калюжа крови і порозддиране на кусні одінє і чоботи.

— Репертуар руского театру в Перемишли. Саля „Народного Дому“. Початок о 7½ вечером.

В недїлю, дня 7 с. м. по полудни о 3 год. по знижених цїнах „Наталка Полтавка“, вечером „Житейске море“ (закінчене Суєти“), драма в 4 діях Карпенка Карого.

Молоді пані звичайно не інтересують ся хуторами.

— О, я дуже інтересую ся, від коли тато і пан Гоп стали хуторянами. А до того ще на нашім обійстю так богато хорошеньких малих зьвірят: телятко, ягнят, пацят... а лошата їдять менї таки з рука... І ще би хутора не любити!

— Коли так, то покажу вам і вашому татови — сказав Вальтер а відтак спитав Бартлїя, де може єго відшукати, а коли почув, що в гостинници „під сїро-бурою коровою“, що єму аж вирвало ся з усть тихе „Ой!“ і він глягнув на Марійку, котра єго зараз зрозуміла.

— Нам там зовсїм вигідно — відповіла она з усьміхом — там такі забавні образи на стінах а газдиня таки не дає менї нїчого зробити коло себе, готова ще з мене зробити якусь розвезену.

— Нїхто тебе не розвезе, люба дитинко! — сказав Бартлї.

— Ви то певно найлїпше знаєте, тату, бо ви то вже так богато лїт пробовали.

— Кількож вам лїт може бути, панно Бартлї? — відозвав ся на то полковник, а відтак і зараз поправив ся: Отсе я також по якомусь говорю і кажу „панна“, коли то преці моя рідна сестрінниця. Впрочім она й полови ну не так стара, як виглядає. Можна би єї уважати за двайцятьлїтну панну, коли їй тимчасом... ано порахуймо...

— Менї пятнайцять лїт і чотири місяці — сказала Марійка, — але мене всї мають за далеко старшу.

— Але мене не здуриш — сказав на то полковник, — бо я знаю, коли ти уродила ся. А тепер ходи сюди і поцїлуй свого дядька.

— З цїлого серця! — відозвала ся Марійка та й зараз прибігла до полковника, обняла єго за шию і поцїлувала а звернувшись відтак до батька, сказала: Тепер нараз маю й дядька а до того ще й героя... то перший, якого я пізнала не з книжки.

— Подай же ще руку і твому первому братови та ходім, бо вже час.

Марійка спустила довгі рісниці в долину, наставила несьміливо руку і сказала: Бувайте здорові, свояче!

Він взяв єї за руку а коли на хвильку задержав, Марійка спаленїла.

— Отже прийдете з татом на фарму? — спитав Вальтер.

— Прийду, — відповіла Марійка і пішла з батьком назад до гостиниици.

Тота коротенька стріча стала ся важною подією в молодім житю Марійки. Вальтер з розкошею споглядав на неї, задержав єї руку і подивляв єї. То було для неї чимсь, чого она доси не знала, щось, що єї зворушило і она нараз перестала бути дитиною.

На другий день явив ся Вальтер точно о назначеній порі в отвертім возї, запряженім парою здоровенних коний, але застав п. Бартлїя самого. Марійка перший раз в своїм житю, побачивши Вальтера, побігла до спальнї щоби там подивити ся до зеркала, пригладити собі волосє і поправити стяжку, заким вийде до гостя. Бартлї скористав з тої нагоди, щоби сказати до молодого Клїффорда:

— Ви повинні би зажадати оправданя від мене; можете менї простити?

На то Вальтер лиш затиснув зуби і сказав: Нїхто не може нїчого більше зробити, як лиш сказати, що єму прикро ...Буду старати ся все забути.

— Тілько й всего, чого можу сподівати ся — сказав на то Бартлї. — Але коли би ви знали, з якою зручностию, з якою хитростию та з яким множеством мнимих доказів умів той падлюка Монктон мене затуманити.

— Можу то собі подумати — відозвав ся тут Вальтер.

— А позвольте менї ще одну замітку, заким залишимо на завсїгди сей злощасний предмет розмови. Як би ви були вступили до мене на службу яко Вальтер Клїффорд, то я мимо всїх мнимих доказів був би собі погадав: То лиш так здає ся, бо Клїффорд не може бути неретельний.

Ті розумні слова побідили молодого мужчину. Він почервонів ся, приймив з подякою сю похвалу свого роду і поклонив ся за то; але рівночасно відозвало ся в нїм і чувство справедливости.

— Правду кажете — сказав він; — мушу старати ся придивити ся справі з обох боків. Хто пливе під фальшивим стягом, той нехай не жалує ся, коли єго возьмуть за морского розбишака. Але даймо сему предметови спокій на завсїгди. Я Вальтер Клїффорд і стою до ваших услуг.

(Дальше буде).

Наука, штука і література.

— „Господар і промисловець“, орґан „Краєвого Союза господарско-молочарского“ в Стрию — так називає ся господарска ґазета, котра зачала виходити від нового року в Стрию і буде виходити два рази в місяць кождого 5 і 20 в місяци. Річна передплата 2 корони. Редактори: господарскої части: о. Остап Нижанковский; пасічничої части: о. Никола Гошовский; відвічальний редактор Александер Денис Сембратович.

Перед нами лежать два числа сеї часописи, видані за місяць січень а вже з них видимо і можемо сьміло сказати, що они в нічім не уступають найліпшим того рода часописям заграничним і то як що до змісту так і що до форми. Дармо силувались би ми тут говорити про задачу і ціль сеї часописи; в ній самій висказали ся дуже основно звістний наш Вп. пос. др. Евген Олесницкий в статі під заголовком: Яким задачам має служити „Господар і Промисловець“ і др. Лев Когут в статі „Що нам діяти“. Сей послідний дуже справедливо сказав там в однім місци: „Ми страшно розполітикували ся, але забули при тім на своє власне господарство народне“. — Із змісту дальших статей переконають ся читателі найліпше, чим займає ся нова ґазета.

Крім згаданих вже статей в ч. 1 знаходять ся ще слідуючі: Чи потреба нам вчити ся сільского господарства? (написав К. П.) — Відозва до пп. Пасічників. — Від пасічничої орґанізациї в Стрию. (Ся статя о. Миколи Гошовского подає головнійші точки реґуляміну, який на з'їзді пасічників буде предметом ширшої дискусиї в справі пасічничої орґанізациї). — Про спілки молочарскі, їх урядженє та діловодство. (Написав о. Остап Нижанковский). Наші овочеві дерева. — Поєнє худоби в зимі. Що робити, як сніг вбиває ся в підкови. — Краєвий Союз господарско-молочарский. — Господарскі роботи протягом січня і лютого. — Всячина і курс збіжевий.

Із сего змісту першого числа можуть вже наші читателі переконати ся як богатий і ріжнородний зміст єго.

В ч. 2. говорить ся: Про хліборобскі спілки і при спілки молочарскі. Дальше слідують статиї: Від пасічничої орґанізациї. — Відозва до пасічників. — Де можна набути нефальшований віск. — Чи конче витинати вощину. — Пасічникам під розвагу на лютий. — Як учать сільского господарства в народ. школах у Франциї. — Урядові вісти Краєв. Союза господ.-молоч. в Стрию. (З них довідуємо ся, що дня 8 с. м. відбуде ся в Стрию в сали Народ. Дому з'їзд делеґатів молочарень). — Поясненє о ґрунтових книгах або табулях. — Всячина і курси торгові.

Передплачуйте та ширіть „Господаря і Промисловця“ і учіть ся з него поправляти і підносити своє господарство — се наша найщирійша рада для наших господарів.

— **Рускі диктати для народних шкіл.** Буковиньска краєва рада шкільна в Чернівцях письмом з 26. X. 1908 р. ч. 13.236 поручила „Рускі диктати для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. М. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 с.“ — яко підручник до помочи при науці руского язика в народних школах, а також в приготовляючих взглядно низших клясах шкіл середних і учительских семинарій.

— „Дзвінок“, письмо для науки і забави руских дітий і молодежи. — Сеї вельми важної і цінної ґазетки вийшло вже перше число під редакциєю Катрі Гриневичевої. Відвічальним редактором єсть Осип Янів. Зміст і ілюстрациї сего першого числа „Дзвінка“ слідуючі: На Новий Рік (поезия). — Сьвяточний вечір у всхідній Сибіри. — Золоті зернятка. — Перед похороном князя Романа. — Сон дитини (з дуже гарною ілюстрациєю). — Перекази старинного сьвіта (пише др. Іван Демянчук). — Лисяча наука (Байка Дм. Иосифовича). За сим слідує друга ілюстрация „Різдво в лісі“. — Молочій (казка, Ів. Г.) — Зима (стишки Я. Весоловского). — З життя зьвірят (з ілюстрациєю). — Дещо цікавого про гостинниці в віках середних. — Звідки взяв ся тютюн? (Турецкий народний переказ). — Поклик до руских дітий. — Праця і забава. — Переписка від редакциї.

Як бачимо, зміст сего першого числа єсть дуже богатий і ріжнородний, а до того приходить ще й „Додаток“ для малих читачів зі слідуючим змістом: Дарочка перепроваджує ся. (Стишок з ілюстрациєю). — Пригода з саночками. — Зимові радощі. (Стишок).

Телеґрами.

Рада державна закрита.

Відень 5 лютого. Саля засідань палати послів вже довго перед засіданєм заповнила ся послами. Видко було надзвичайний рух на сали. Відкрите засіданя опізнило ся до 11 год. 40 мін. В тій хвили явив ся президент палати Вайскірхнер і кабінет в комплеті. На то розпочинають ческі радикали і аґрариї нечувані крики. Кричать: Проч з Матаєм! — Пос. Фресль бє в чінелї, пос. Лісий трубить, инші ческі раднкали свищуть на свиставках. Крики тягнуть ся довгий час. Нараз на німецких лавках роздають ся оплески під адресою президента міністрів.

Бар. Бінерт стоїть на своїм місци через якийсь час, відтак сягає до своєї теки і виймає письмо, котре вручає президентови палати, почім цілий кабінет виходить із салі.— Президент палати на дармо дзвонить і просить рукою о спокій. Наконець каже відчитати письмо, силою котрого найвисшим рішенєм закриває ся 18. сесию Ради державної.

Президент уступає зі свого місця і закриває засіданє. На лавах ческих роздають ся оплески, на що Німці відповідають так само оплесками.

Пос. Лісий зачинає знов трубіти. Кільканайцять Німців кинуло ся до него і хотять вирвати єму трубу. На лавах ческих радикалів настає бійка, підчас котрої послови Шпачекови подерто сурдут. Трудно при тім розпізнати, хто атакує а хто боронить ся. Ческі радикали зачинають співати пісню робітничу, на котру Німці з християньско-суспільної партиї відповідають цісарским гимном а німецкі социялісти зачинають співати пісню робітничу. По відспіваню одної строфки виходять із салі а за ними і прочі посли.

Краків 5 лютого. Доходженя показали, що в половині січня в комнаті, де знайдено укритих 18 штук російскої ренти паперової по 1000 руб., мешкав якийсь захожий з царства польского, котрий замельдував ся яко Станислав Щиґельский. Позаяк назвиско показало ся фальшиве, відставлено єго на єго жаданє до пруской границї. По відкритю цінних паперів зажадано як найскорше відставленя Щиґельского назад до Кракова. Він випирає ся мов би ті папери належали до него.

Петербург 5 лютого. Посли з правиці так обурені на проект трудовиків о знесеню кари смерти, що постановили внести контрпроєкт з жаданєм кари смерти навіть за звичайні злочини.

Київ 5 лютого. В однім селї, черкаского повіта, зловила поліция ватагу розбишаків. Одного з них убито, одного зранено а трох арештовано.

Сакраменто (Каліфорнія) 5 лютого. Палата низша ухвалила предложенє, котре виключає Японців із шкіл публичних.

Тебріс 5 лютого. Члени енджумену вислали до Аін-ед-Давлеха депутацию з просьбою, щоби визначив делеґатів і прислав їх на терен неутральний в цїли мирових переговорів. Рух прихильний правительству росте.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середне-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·03, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·20, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·38,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд. 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).